

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția:
Piața Unirii No. 3.
Administrația:
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

Abonament:
Exemplarul . . . . . 5 Lei
Pe un an . . . . . 200 Lei

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 2346/1931.

Concurs la parohii

La parohiile vacante *Marca* (protopopiatul Șimleului), *Păfal*, (protopopiatul Tășnadului), *Silitelec* (protopopiatul central) și *Șeredeu* (protopopiatul Zălaului) prin aceasta se publică concurs cu termenul de 1 August crt.

Oradea, 25 Iunie 1931.

2377/1931

Programul de zi al preoților

Dorind să cunoaștem modul de viață al fiecărui preot al Nostru precum și felul cum aceia își împlinesc datorițele și obligamentele lor, lăsăm tuturor preoților Diecezei Noastre, fără de considerare la oficiile ce le ocupă, până la 15 Septembrie crt. să înainteze direct la acest Ordinariat programul lor de zi pentru diferite timpuri și zile ale anului (pentru zile comune și Duminici, vară și iarnă, pentru Paresimi etc.)

Cele mai bune cinci programe de zi vor fi premiate.

Oradea, 1 Iulie 1931.

Nr. 2378/1931.

Gradații noi.

Lăsăm tuturor acelor preoți cari, împlinind în cursul anului, 5, 10, 15 sau 20 ani de serviciu, cu 1 Ianuarie 1932 au drept la gradajii noi ca îndreptățirea lor până cel mult în 25 Iulie crt. să o anunțe acestui Ordinariat. Aceia cari urmează să primească înția gradajie vor înainta certificate de serviciu dela protopopii respectivi.

Oradea, 1 Iulie 1931.

Nr. 2507/1931.

Paraclisul în postul Sf. Marii.

Pentru orientarea preoților din parohiile cari anul trecut au fost încorporate la Dieceza Noastră reînvoim dispozițiunea luată cu scrisoarea Noastră pa-

storală din 15 Iulie 1925 cu Nr. 2181/1925 și anume:

„În fiecare post al Sf. Marii în fiecare biserică din Eparhia Noastră în fiecare zi să se cânte Paraclisul Preacuratei Fecioare. Și anume: în fiecare biserică seara la 7 sau 8, ore cum e mai potrivit pentru credincioși, se va face Paraclisul și se va ținea câte o predică scurtă de 10 minute despre o virtute a Preacuratei Fecioară, așa ca întreaga ceremonie să nu fină mai mult de o oară.

În parohiile vacante și în filiale unde nu este preot, Paraclisul se va cânta de cântăreți.

Parohii vor îndemna atât în biserică cât și afară de biserică pe toți credincioșii să ia parte regulat la aceste ceremonii“.

Oradea, la 13 Iulie 1931.

Concurs pentru postul de cantor din Craidorolț.

Devenind vacant, curatorialul escrie concurs pentru postul de cantor dela biserica română unită din Craidorolț.

Pot concura numai învățători români uniți, cari au diplomă de cantor, sunt cântăreți buni și au aptitudinea de a instrua și conduce cor vocal.

Obligațiuni: Va prevedea conștiencios și evlavios serviciul cantoral. Va introduce melodia oficială prescrisă și pusă pe note în eparhia noastră de Oradea, instruindu-și ajutători dintre poporeni mai de stoinici și dând săptămânal o oră de cant bisericesc elevilor români uniți dela școala primară locală. Va instrua și conduce cor vocal bisericesc și lumesc, deosebit cu elevii școlari și deosebit cu adulții, parcurgând toată liturghia.

Leafa pur cantorală: Locuință în natură cu o grădină de 1028 st. p. Uzufuctul alor 8 jug. cad. pământ cantoral și alor 4 drepturi în pășunea urbanială. Circa 32 hectolitri lectical cantoral și ștoalele.

Pentru instruirea și conducerea corului vocal va fi retribuit separat, după învoială.

Numirea alesului la catedra vacantă dela școala primară locală este asigurată.

Termenul concursului se fixează : 9 August 1931.

Petițiile se vor înainta Curatoratului bisericesc și vor fi însoțite de următoare documente : extras de boțez, diploma de cantor, certificat de serviciu și de moralitate, dovadă că a instruit și condus cor vocal.

Până la termenul fixat, reflectanții sunt obligați a se prezenta și în persoană, pentru cunoaștere și audierea glasului.

Craidorolț, la 24 Iunie 1931.

Curatoratul bisericesc român unit.

PARTEA NEOFICIALĂ

Puterea cărnii.

Valuri de că'dură ucigătoare s'au revărsat asupra orașelor noastre. Lumea înfierbântată de zăduș cauldă ușurare și răcorire în apele turburi ale râurilor, zise ștranduri.

Mai mare ca focul din afară e focul ce mistue din lăuntru pe bietul muritor. Carnea înfierbântată, neodihnită, îl duce mereu, spre poște nesătute. Sângele și carnea își joacă jocul macabru pe nesfârșitul întins al pământului. Nefericită omenire veșnic tulburată de focul acestei nesăbuite puteri: cernea, trupul, senzualitatea!

Dacă socolim rușinea, orgiile și stricăciunea ce o produce acest instinct ancestral, rămânem adânc mâhniți asupra construcției firii omenești.

Neodihnită putere a cărnii împinge pe copilul virgin la săturarea poștei. Bărbați în puterea vieții rămân cu fruntea adânc plecată și cu conștiința pătată de rușine în fața acestui mizerabil monstru ce cere sajiare. Bătrâni cărunți de vremuri se văd adesea neputincioși și târâși la fapte de nesăbuită putere a cărnii, cu adevărat după vorba proverbului român: bărbatul până ce poate trage un sac de pene pe ghiojă, femeia până ce are un dinte în gură, sunt veșnic tulburați de ucigătoarea putere a cărnii. N'au fost duși la crunte umiliri până și regi pământului de aceasta oarbă putere a cărnii? Altarele Domnului, până și sufletele sfințite lui, nu pot rămânea de tot curate și neatinse de blestemata putere a cărnii. Sf. Pavel marele apostol și dătător de lumină, trebuia să se p'ângă cu amar: Văd altă lege întru mădulările mele, luptând împotriva legii minții mele și dându-mă pe mine rob legii păcatului, carea este întru mădulărie mele. Ticălos om sunt eu, cine mă'va izbăvi de trupul morții acesteia?" (Rom. 7, 23—24).

Să nu ne fâjărăm: Puterea cărnii e universală. Lupta împotriva ei cu puteri naturale e cu neputință. De acest fapt trebuie să ne dăm seama și stăpânirea ei îngrozitoare trebuie să ne plece mai umiliți la picioarele Aceluia care ste izbăvitor. Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? întrebă acelaș Pavel. Și răspunzând zice: Darul lui D-zeu prin Isus Hristos Domnul nostru" (ib. 25).

La acest Hristos să căutăm noi scăpare în luptele noastre. Întărit de acest Hristos, izvorul

a tot darul și a tot ajutorul, să pornim lupta împotriva cărnii în noi și afară de noi. Cine va lupta împotriva ei, dacă nu biserica și oamenii ei? Omenirea se scufundă tot mai mult în senzualitate, în plăcerea nebună și veninoasă a cărnii. Să o salvăm de pe marginea prăpastiei, rechemându-o la renunțarea cea întru Hristos Domnul. Să-i deschidem ochii învățându-o modestia și pudoarea cea salvatoare, aducându-i mereu aminte că Dumnezeu celor trușăși le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă dar, cu ajutorul căruia singur putem înfrâna și supune teribila putere a cărnii.

Vino, Doamne Isuse, și luptă împreună cu noi!

P. T

G O G

de: Giovanni Papini.

Simpaticul profesor de teologie și redactor al „Vestitorul“-ui foaia Eparhiei de Oradea-Mare, mi-a prilejuit o rară desfătare sufletească dându-mi să citeșc în timpul șederei mele la Oradea-Mare faimoasa carte a renumitului scriitor italian cu titlul de mai sus. Mărturisesc că am citit-o de două ori, și am frunzărit-o și a treia oră, ca să o pot savură mai bine. Este atât de originală această carte și iasă atât de mult din comun, cât merită să o citească toți intelectualii cari țin să se orienteze asupra marilor probleme ce frământă lumea. Ceace îi dă un merit special este stilul său fascinant și ironia caustică ce se desprinde din fiecare șir contra rătăcirilor minții omenești ce se crede suverană în toate domeniile posibile și imposibile ale științelor și artelor, ale filozofiei și sociologiei, ale economiei politice, ale tehnicei și invențiilor, cari pare că au atins ultima limită a surprizelor. Cu un simț de orientare minunat și o cunoaștere profundă a tuturor problemelor ce frământă azi lumea, într'o formă plăcută și ușor accesibilă celor ce posedă o rutină intelectuală mai amplă, aruncă cu profuziune mănunchiuri de raze asupra minșilor noastre, făcându-ne să întrezărim adevărul și calea dreaptă prin reducerea de cele mai multe ori la absurd a teoriilor extravagante cari domină într'un câmp sau altul al activității intelectuale omenești.

Cartea cuprinde 70 de capitole. Nu sunt grupate

după un sistem oarecare și nu prezintă o distribuție logică a acestora. Fiecare capitol constituie un fragment aparte. Cartea deci s'ar putea asemăna cu un buchet de flori compus din speciile cele mai exotice și mai rare adunate în mănunchi, pentruca să le admiri mai bine varietatea culorilor, cari reprezintă toate nuanșele curcubeului, ce zic, toate gradajile, cromatica acestor culori, cari schintează și irizează, sunt fosforescente, și vii și calde, în hlamida lor splendidă, multicoloră. Sau mai bine zis, cartea îmi face impresia unei grădini botanice unice în felul său unde găsești tot ceea ce mințea omenească, sau ochi omenești doresc să vadă în domeniul vast al florei, din toate zonele și din toate ținuturile sau continentele lumii.

Câteva spicuri numai din câmpia înflorită a simpatifului autor italian.

Lăsându-te călăuzit de dânsul vii în contact cu personalități celebre, ca Ford, Gandhi, Freud, Lenin, Edison, Wells, G. B. Shaw, Knut Hamsun și alții și te convinge că năzuințele lor, a celor mai mulți duc la absurd, nu sunt de loc desinteresate, nu contribuie la fericirea esențială a omenirii, la adevăratul progres sufletească care în definitiv este chintesența strădaniilor sufletelor nobile.

În cartea lui Papini vezi stigmatizată literatura modernă ce se complace în murdăriile cele mai abjecte, în descoperirea părților celor mai tenebroase din om, în zeificarea patimilor, în preamărirea bestiei umane. Vezi stigmatizată muzica modernă, care se complace în a imita sunetele barbare din natură, urletele fiarelor și răcnetele oamenilor îndobitociți. O adevărată deraiere dela liniile clasice ale artei pure, fiică a lui Dumnezeu. Dus de mână de Papini, ca oarecândva Dante de Virgiliu în a sa „Divina Comedia“, te convingi despre excocheriile magiei, care cearcă să-și ridice capul și în epoca noastră, despre extravaganțele spiritismului, despre tendințele ridicole ale teatrului modern, despre excentricitățile poeziei moderne, un amalgam de incoerențe și absurdități sonore sau însonore. Te convingi de latura puerilă a culturii noastre de acuma ajunsă la mințea copiilor prin sportomania celor mari, cari vreau să înscrie recorduri pe acest teren, să bată recordul lumii prin podism, automobilism sau aeroplanism așa cum fac copiii în mic, când se iau la întrecere între sine. Te convingi iarăși de savantlâcul ridicol al multor pseudoînvățați de astăzi, cari duc specializarea științei lor până la ultimele limite ale ridicolului. Pe aceștia îi ironizează cu verva-i drăcească în Capitolul despre „Etiriologie“ adevărată știința păduchilor sub raport fiziologic, literar, istoric, religios; eră tema sub egida căreia concurase unul din candidații concursului scris de Gog la catedră Universitară. Și nu mai puțin îi ironizează pe acești archisavanți în Capitolul „Caccavone“ unde îl ia peste picior pe acest napolitan ce voia să-i demonstreze lui Gog teoria „Udenismului“, adevărată a teoriei care susține

că nu există nimic în lumea aceasta, nici ființă, nici cugetare, ci totul este un neant, un nimic absolut, inclusiv omul care se ilude numai că există, cu toată conștiința ce o are că ar fi existent și activând.

Povățuit de Papini te inveși mai apoi să prețuești la justa valoare puterile limitate ale omului, care nu e în stare să domine nici elementele din natură, nu e în stare să schimbe nici înfățișarea globului acestuia pământesc, decât doară într'o măsură de tot redusă, nici să satisfacă de multe ori și cele mai elementare dorințe. Te convingi de absurditatea pretenției omului de a se erija în supremul cosmocrator al lumii, în dirigiuitoriu al vieții universale, inginer șef al scenei lumii, marele prestidigitator al țărilor și oceanelor, sau demiurg al lumii acesteia, el care nu domină decât într'un spațiu foarte limitat de timp și loc și într'o măsură atât de redusă.

Dar de ce nu te izbești, de ce nu dai în cartea lui Papini! Te izbești până și de teoriile ridicole ale acelor cari susțin că în fiecare bestie s'ascunde un suflet de om și deci acela va fi marele mântuitor sau sotiolog care va libera, va afla secretul să elibereze aceste suflete prizoniere în corp de animal; sau de teoria acelor cari susțin că ființele cele mai fericite sunt animalele și deci n'avem nimic mai bun de făcut decât să devenim bestii pentru a soarbe fericirea din deplin, teorii finte, așa cum merită, la stâlpul infamiei. Dai până și de teoria acelor cari ar voi să găsească suflet și în mineralele neînsuflețite, voind să lanseze o ligă pentru drepturile mineralelor. Va putea avea loc doară și extravaganța asta în lumea largă unde își afirmă drept la viață atâtea alte drepturi reale sau ficlive.

Ci nu mai continuu! Ar fi să umplem pagini întregi dacă am voi să spicim tot ceea ce este de remarcat în cartea aceasta. Voi aminti numai cum Papini aruncă o săgeată și nu dintre cele mai inofensive, împotriva jidanilor în Capitolul „Ideile lui Benrubi“, unde arată că jidani alde Heine, Marx, Lombroso, Max Nordau, Freud, Weininger, Bergson, Reinach, Meyerson și alții, își bat joc de tot ce are creștinismul mai sfânt, de morală, religie, artă, de demnitatea omenească, de demnitatea femeii, de întreaga cultură noastră, pe care o califică de minciună, de valoarea întreagă a avântului nostru intelectual. Sunt elementul disolvant al întregii culturi adevărate a lumii.

Și cu aceasta aș fi terminat, dacă n'ar trebui să amintesc că în Capitolul său final „Il pane della bambina“ într'o formă simbolică Papini arată că adevărata hrană sufletească nu ne poate veni decât dela Biserica reprezentată prin acea copilă nevinovată, care ne dă tuturora pâinea vieții: adevărurile eterne. Nu o spune explicit GOG, eroul lui Papini, ci se deduce partea din introducerea ce și-o scrie însuși Papini la cartea sa, parte din celelalte cărți achicunoscute ale dânsului, cari înseamnă întoarcerea lui definitivă la sânul

lui Isus Hristos. Cartea aşadară prin însuşi faptul că împrăştie ca prin farmec mirajul înşelător al lumii acesteia şi ne curăţeşte calea plină de spinii şi bolovanii aşezaţi de duhul răului, ne netezeşte drumul spre Hristos.

Episcop Alexandru
al Lugojului.

Pentru apropierea fraţilor.

Modalităţi de colaborare practică între fiii celor două biserici naţionale româneşti.

Dela un timp încoace se discută tot mai mult apropierea dintre fraţii români, desbinaţi prin vitregimea vremurilor în două biserici naţionale. E bine că se discută această problemă de mare importanţă nu numai pentru unificarea noastră sufletească, ci şi pentru consolidarea Statului şi viitorul Românismului. E deadreptul intolerabil ca fiii aceluiaş neam să rămână străini şi indiferenţi unii faţă de alţii. Mai ales că pentru caracterizarea raporturilor dintre cele două biserici, unul dintre înalţii prelaţi ai bisericii ortodoxe a întrebuiţat expresiunea „fraţii din strana cealaltă”. Ei bine, dacă şi-a dat seama înaltul prelat de înţelesul cuvintelor rostite, atunci a recunoscut că nu există deosebiri dogmatice, nici rituale între cele două forme organizate ale vieţii noastre naţionale (biserica ortodoxă unită şi neunită), fiindcă stranele se află în aceeaş biserică.

E deci, cu atât mai justificată năzuinţa de apropiere între fraţi.

În acest sens, s'a lansat şi un apel de frăţească înţelegere şi colaborare dela Blaj, care a fost discutat în multe cercuri eclesiastice româneşti. Nu cercetăm, cu ce rezultat. Constatăm numai că, în cercurile ardeleni, a găsit deocamdată mai puţin înţelegere şi pregătire decât la fraţii mai mari: şi de atâta timp liberi din Vechiul Regat. De aceea, cu gândul mai cu seamă la ei, ne permitem să schiţăm în câteva linii modalităţile de apropiere şi de colaborare între cele două biserici româneşti.

1°. *Cunoştinţele personale.* Individualişti cum suntem noi, românii, ne ocupăm prea mult de noi şi prea puţin de alţii. Nu odată s'a întâmplat ca românii noştri să se cunoască abia în străinătate şi acolo să cadă de acord asupra unor chestiuni principiale foarte importante, în privinţa cărora acasă n'au găsit timpul şi prilejul potrivit să stea de vorbă pe'ndelete. Trist, dar adevărat! De aceea e explicabilă dorinţa exprimată din atâtea părţi de a se întâlni, deocamdată, cel puţin publicişti şi profesorii de teologie ai celor două biserici naţionale, dorinţă pe care o subliniem şi noi, fiind foarte firească şi constituind ea, oarecum, începutul tuturor acţiunilor comune din viitor.

2°. *Intensificarea rugăciunilor pentru Unire.* Amândouă bisericile noastre se roagă, la fiecare sf. Liturghie, pentru „bunăstarea şi unirea sfinţelor lui Dumnezeu biserici”, precum şi pentru „unirea tuturor”, — dar e bine să se alcătuească rugăciuni speciale, pentru a pregăti şi mai mult sufletele, în vederea înfăptuirii dorinţei Mântuitorului de a fi toţi „o turmă şi un păstor”. Câte sugestii folositoare nu vom găsi, în această privinţă, în istoria creştinismului antic! Ce exemple ne oferă Sf. Nichita, episcopul Remesianeii, creştinatorul Bisenilor, Dacilor, Goşilor şi Hunilor, care întreţinea cele mai frăţeşti legături de colaborare cu episcopii Galiei şi mai ales ai Italiei, pe care îi cerceta la ei acasă şi de unde se înapoia „întovărăşit de prietini"! Dar lunga şi venerabila serie a episcopilor şi martirilor dobrogeni (Scythia Minor), dintre care atâţia au stat în directă legătură nu numai cu Constantinopolul S. Ioan Cură de Aur, ci cu însuş Sfântul Scaun Apostolic al Romei! E de prisos să mai insistăm în această direcţie, câtă vreme chiar fraţii noştri ortodoxi (dd. Nichifor Crainic şi Gala Galaction) condiţionează isbânda acestui ideal de colaborarea noastră cu harul lui Dumnezeu. Zadarnică va fi truda omului, dacă va lipsi binecuvântarea Domnului. De-aceea trebuie să intensificăm rugăciunile pentru Unire, în amândouă bisericile noastre româneşti.

3°. Odată strânse rândurile şi unite sufletele prin puterea cea mai presus de fire a harului, se vor găsi şi alte modalităţi practice pentru accelerarea înfăptuirii idealului Domnului nostru Isus Christos.

Din cele multe, menţionăm deocamdată:

a) *Mica Înţelegere a Publiciştilor Creştini.* Aceasta pentru a nu da nimic necontrolat în vileag. Cine nu vede, câtă amărăciune dintre fraţi şi calomniile ticluite de cei interesaţi pe socoteala noastră în străinătate nu s'ar putea înlătura prin această Mică Înţelegere, care uşor poate lua contact cu marile birouri şi agenţii de presă din afară. O exemplificare ne-ar duce prea departe.

b) *Cicluri de conferinţe asupra subiectelor religioase de interes comun.* Să nu uităm că, dacă ne despart sau cel puţin se pare că ne desparte patru puncte dogmatice, răsfirate şi acestea în viroage fără prea multă importanţă, precum scrie unul din fraţii pomeniţi mai înainte, ne unesc şi ne apropie sute şi mii de puncte şi probleme, dintre care unele din cele mai vitale: apărarea comună împotriva bolşevismului şi a curentelor ateiste, materialiste, francmasonice, de o potrivă de destructive atât pentru biserică majorităţii, cât şi pentru aceea a minorităţii noastre naţionale.

c) *Insistenţe comune pentru înlăturarea teoriilor ştiinţifice false din manualele şcolare.* Ce câmp vast de activitate, în această privinţă, dela raportul dintre Biblie şi ştiinţele naturale, până la învăţământul

tul filosofic, care, din nefericire, predă de alătea ori Psychologia fără „psyche“, adică reducând sufletul omenească la senzații și reacții exclusiv materiale și eliminând dela început, substanțialitatea și spiritualitatea lui, fără de care nu se poate concepe viața religioasă!

d) *Excursiuni de perfecționare comună*, în Orient și Occident, de o potrivă. Dacă pe orice țărâm de activitate omenească pilda altora e stimulatorie, cu atât mai generatoare de energii este ea în domeniul religios, adică în împărăția Duhului, unde nu este căutare la față, ci la smerenia și curățenia cugetului. Abia se poate bănuși, de cât folos sufletesc sunt excursiile bine organizate. Oameni care au mai văzut și alte țări, înțeleg și prețuesc cu totul altfel importanța unei instituții inter-și supra-naționale, decât cei ce n'au ieșit nici odată din bârlogul lor. Și aici exemplificările ne-ar duce prea departe.

E sigur că se vor mai afla și alte multe modalități de colaborare frățească. Numai *dragoste* să fie. Căci dragostea e născocitoare din fire. Ea găsește mijloace de apropiere și acolo, unde mintea pare că se întunecă ori pălește. Vorba Apostolului: „Dragostea toate le poate“.

Să pornim, deci, cu acest atotbiruitor simțământ la luptă și harul și binecuvântarea Celui de sus nu ne vor lipsi.

Diaconul Ioan.

Dumnezeirea lui Cristos*)

Fericit e pântecul care te-a purtat. Luca 11, 27.

I. C. Era în anul III de învățătura publică a Bunului nostru Mântuitor, când, pornind El în nordul Palestinei, se apropia de cetatea Ierusalimului, unde, împreună cu învățăceii săi, avea să fie de față la sărbătoarea închinării templului. Era deci către toamnă și Mântuitorul trecea din sat în sat abătându-se mereu dela drumul drept, ocolind și aruncând din belșug sămânța mântuirii printre oamenii pentru cari deja nu mai era un necunoscut.

Intre astfel de împrejurări, într'un sat, — al cărui nume evangheliștii nu ni-l descopăr, — din mijlocul mulțimii care-l asculta cu sete, văzându-i și admirându-i faptele mărețe și învățătura sublimă, o femeie izbucni în admirația sa și ridicându-și glasul spontan strigă: „fericit e pântecul care te-a purtat“ (Luc. 11,27) preaslăvind astfel pe ceea ce a fost și este mama lui Isus văzând-o într'adevăr fericită și mărită după vrednicie întru mărirea și puterea Celui ce a fost și este fiul ei.

Lucrul acesta de altcum este obicinuit și în zilele noastre, căci nu odată se întâmplăm, ci de cele mai multe ori, ca din efecte să cunoaștem și să admirăm cauza. Așa văzând o pictură ne interesăm de pictor, la o sculptură de sculptor, și așa mai departe, după cum e cazul: văzând opera de artă excepțională suntem împinși de dorul de a cunoaște să ne interesăm cine este autorul și să-l mărim. Ba văzând ceva ex-

cepțional chiar și asupra unui copil, ne sboară gândul îndată la părinții lui. Ce să zicem despre natură? Aceasta fică a lui Dumnezeu se manifestă atât de variat și frumos, mai ales în vremea aceasta de primăvară! Dela pătura socială de jos până la cea mai înaltă, dela țărân la cărturar, dacă nu ne îndreptăm noi anume greșit facultățile noastre cu toții suntem împinși de farmecul ei în brațele cunoștinții nu numai a existenței lui Dumnezeu, cauzei, făcătorului și atotștiutorului acestei lumi, ci și a celorlalte însușiri ale lui Dumnezeu „căci cele nevăzute ale lui, prin fapte s'au făcut cunoscute dela zidirea lumii și se văd, ca și vecinică puterea lui și dumnezeirea“. (Rom. 1,20).

Cu dreptul deci aceasta femeie din popor văzând pe Isus l-a admirat și l-a mărit, dar nu numai la El, ci natural și spontan în Isus a văzut și a recunoscut mărirea și vrednicia mamei lui, a Mariei, care are fericea să fie mama unui astfel de fiu.

De aceea și noi vroind să cunoaștem demnitatea înaltă a Mariei ne așintim ochii asupra lui Isus, să-L cunoaștem pe El, cine este și ce este și atunci vom vedea numai decât a cui născătoare este Maria.

Ba și greșeala lui Nestoriu și a urmașilor săi de acum 1500 ani pornește din părerile lor greșite despre Cristos și se resfrânge asupra Mariei.

Dacă născutul în peștera Vifleimului din sinul Mariei, carele în cei 33 ani de viață depe pământ a trecut din neajuns în neajuns, din umilire în umilire, până la cea mai înaltă umilire depe lemnul crucii, ar fi fost numai om, Maria mama lui n'ar fi fost mai mult de cât mama unui om, poate om excepțional, dar totuși numai om.

Întreaga scriptură însă a vechiului și a noului testament și credința mărturisită zilnic ce se rarimă pe scriptură, pe Isus Cristos cel născut din sinul fecioarei Maria, carele cu oamenii a petrecut învățând între împrejurările și suferințele cunoscute și carele a murit pe cruce da, dar a înviat și mai apoi s'a ridicat în cer, ni-l prezintă Dumnezeu adevărat.

Însuși Ioan evanghelistul termină capitoul 20 din evanghelia sa zicând: „acestea s'au scris, ca să credeți că Isus este Cristos, Fiul lui Dumnezeu.“

Puterea și mărirea lui Isus Dumnezeu adevărat este mărturisită mereu prin semnele și minunile ce le-a făcut, dar pentru ca să nu fim seduși în înșoială de gândul că semne și puteri au făcut și alți trimiși ai lui Dumnezeu, fără ca aceia să fie fii naturali ai lui Dumnezeu deci dumnezei adevărați, la minunile lui Isus nu ne vom opri, deși El pe lângă că le-a făcut în numele său a mai dat putere și altora de a face asemenea fapte, înțuși le vom considera numai ca și niște întăriri a celor spuse de El, iar mărturisiri de spre dumnezeirea sa le vom desprinde mai ales depe buzele Mântuitorului însuși.

Isus în conversațiile cu jidovii și în învățăturile sale își atribuie vecinicia, se declară pe sine ca existent mai înainte de ce ar fi existat marele patriarh al mântuirii Avram: „Mai înainte de ce a fost Avram cu sunt“ (Io. 8. 58). Precum în vechime Domnul Dumnezeu spunea și porunceă poporului său prin profeții săi aleși, așa Isus poruncește și legiferează cu dela sine putere, amintind apriat puterea poruncilor din trecut în fața cărora pune autoritatea sa personală: „auzit-ați că s'a zis celor de demult... Dară eu vă zic vouă“ (Mat. 5, 27 etc).

În repetate rânduri se declară pe sine fiu adevărat a lui Dumnezeu, fiu natural, ba Dumnezeu Tatăl

*) Articol întârziat din Nr. trecut.

de două ori — după cât ne spun evangeliști, — îl mărturisește cu glas public de fiu al său, așa la botezul din râul Iordanului spune: „acesta este fiul meu cel iubit întru carele bine am voit“ (Mat. 3, 17); iar pe muntele Taborului cei trei apostoli pe lângă că văd cu ochii lor mărirea dumnezească alui Isus, mai aud cu urechile și glasul Părintelui ceresc: „și glas a fost din nor zicând: „acesta este fiul meu cel iubit pe acesta să l ascultați“ (Luc. 9, 35).

După îndelungata propovăduire convingerea despre dumnezeirea lui Cristos a pătruns mințile oamenilor și în rândul întâiu mintea apostolilor cași a unora cari erau mai aproape de Isus, dar pe lângă aceea nu erau străini nici de inspirația lui Dumnezeu Tatăl. Anume șase zile înainte de mărirea Taborului mergând odată lăcut și grăbit înaintea apostolilor săi prin părțile Cesareei lui Filip de odată se întoarce înapoi către învățacei și i întreabă pe dânșii că cine zic oamenii că ar fi El? Apostolii, cași unii cari din organele de publicitate depe vremea aceea, adevăc din gură în gură, au ajuns să cunoască părerile singuraticilor oameni despre Isus, răspund că unii îl cred că este Ioan Botezătorul, alții că este Ilie, iară alții spun că este Ieremia sau careva altul dintre profeți. Isus atunci se adresează cunoștinții apostolilor, dela ei cari au fost tot cu El vrea să audă: „dară voi cine ziceți că sunt eu?“ Aici ni se spune că acela carele mai târziu a fost pus cap al Bisericii și al apostolilor, carele de altcum mai mult asculta și se gândea întru sine având pentru aceea ochii mereu așintți asupra lui Isus, acum își face loc, o ia înaintea tuturor și în numele lor face fulgerătoarea mărturisire: „tu esti Cristos Fiul lui Dumnezeu celui viu“ (Mat. 16, 16). Isus nu numai că admite ceea ce spusese Petru, dar îl felicită ca și pe unul carele s'a învrednicit să primească dela Dumnezeu Tatăl aceasta descoperire: „fericit ești Simone, fiul lui Iona, căci nu trupul și sângele au descoperit ție, ci Tatăl meu cel din ceruri“ (Mat. 16, 17).

Isus se arată pe sine fiu natural alui Dumnezeu, deci Dumnezeu adevărat, și nu fiu adoptiv, nu numai apostolilor, ci lumii întregi și tuturor Iudeilor cari de fapt la rândul lor așa și fălmăcesc cuvintele mântuitorului, de aceea răzimându-se pe legea veche unde se pedepsea aroganța de felul acesta îl învinovățesc necrezând că se poate să fie și Dumnezeu văzându-l om: „pentru lucru bun noi nu aruncăm cu prietri asupra ta, ci pentru hulă, și pentru că tu om fiind te faci pe tine Dumnezeu“ (Io. 10, 33).

Isus s'a declarat Dumnezeu, Iudeii au auzit, dar nu le place, Isus însă nu-și retrage cuvântul, căci adevărul l-a spus, și acela este adevărul, deși Iidovilor nu le place. De aceea Isus nu-și retrage cuvântul nici nu da explicații ulteioare nici în fața lui Caiafa ceea ce ar fi făcut dacă n'ar fi fost fiul lui Dumnezeu, fiu natural în sensul strict al cuvântului, ci numai Iudeii ar fi interpretat vorbele lui greșit. Tot așa și în fața lui Pilat unde aduc împotriva lui Isus o dublă acuză. Una că Isus ar fi un agitator, un vântură țară căci „turbură poporul învățând prin toată Iudea, începând din Galilea până aici“ (Luc. 23, 5). Adevărat că Pilat răzimându-se pe armele și brațele vânoase ale oștirilor romane nu prea are teamă de un turburător din Galilea și rămâne neclintit, dar Iidovii văzând că o astfel de acuză adusă în numele popnului — în care nume se comită atâtea crime, — nu e suficientă pentru ca să omoară pe Isus, apar îndată cu a două: „noi lege avem și

după legea noastră trebuie să moară, căci pe sine Fiul lui Dumnezeu s'a făcut (Io. 19, 7). La toate aceste Isus nu dă explicații s'a explicat, când e trebuit să le arate că n'au dreptul să-l învinovățescă pentru că se numește Dumnezeu (Io. 10, 34—56), pentru că de fapt este Dumnezeu după cum a spus-o mereu și-a dovedit o prin faptele sale, a dovedit ceea ce a zis: „eu și Tatăl una suntem“ (Io. 10, 30), „Tatăl este întru mine și eu întru Tatăl“ (Io. 10, 38); așa este: Dumnezeu adevărat fiind de fapt fiu natural alui Dumnezeu după cum s'a spus și a fost înțeles.

Or, de vreme ce acelaș Isus, carele s'a născut din Fecioara și a trăit pe pământ a fost și Dumnezeu, Maria mama lui este născătoare de Dumnezeu, căci una și aceeaș existență a Cuvântului lui Dumnezeu a împreunat cele două naturi, pe cea omenească și pe cea dumnezească într'o singură persoană care s'a născut din Fecioara Maria, deoarece natura nu se poate naște decât numai concretizată prin existență în persoană.

Fraților și tinerilor, mai ales către voi am o vorbă, ori o rugăminte, — dacă vreți!

Nu vă îndepărtați reci dela aceste serbări!

Voi sunteți intelectualii de mai târziu ai Bisericii noastre, viitorul ei se razimă și pe noi, manifestația vieții religioase de mai târziu depinde dela voi. Trebuie să ne nizuim cu toții ca adevărurile credinței noastre să strălucească în fața tuturor greșelnicilor, să trăim credința noastră așa ca în sinul acestei Biserici să între în urma noastră și alții. De aceea zilele acestea de aniversare de cincisprezece ori insuliță a unui triumf marian se însemneze în cursul vieții noastre religioase un avânt și o înălțare, un proces mereu în ascendență, pentru ca de acum douăzeci ani când ne vom găsi în pragul unei noi sârbătoriri similare, amintirea acestora de acuma să nu fie veșteziță și ștearsă, ci sculptată profund în inimile noastre, căci ne va cere socoteală Dumnezeu și urmașii noștri despre moștenirea religioasă ce lăsăm în urma noastră. Drept aceea sus inimile! Ale noastre sunt serbările și noi toți le vom face din inimă.

Nu urim pe Nestoriu pentru că a greșit, ci pentru că nu s'a supus Bisericii, pe care Cristos-Dumnezeu ne-a lăsat-o să ne conducă la mântuire și să ne guverneze prin învățăturile infalibile ale Capului ei.

Noi fericiți în sinul Bisericii adevărate, ascultând de îndemnul Preafericitului Părinte din Roma, a Capului văzut al Bisericii dăm satisfacție lui Dumnezeu și mamei lui făcând ca după 15 veacuri, în locul celor 3 predici de defăimare a Mariei, să răsune alte 3 predici cu 3 funcțiuni de slăvire a ei între zidurile acestei catedrale.

Iar pe poporul, carele a condus iubind și cu făcliile aprinse pe părinții sinodali la locuințele lor când adevărul a triumfat, dând astfel, dovadă de un profund bun simț și pietate, îl vom imita la procesiunea eucharistică unde vom da și noi dovadă de pietate conducând triumfător prin piață pe însuși mântuitorul nostru realminte prezent în sacramentul depe altarele noastre, și alipiți deapănarea de capul bisericii, ne vom însuși mărturisirea celui ce a fost cel dintâiu cap al Bisericii, a lui Petru, și vom zice totdeauna Mântuitorului nostru cu Petru: Tu ești Cristos Fiul lui Dumnezeu celui viu!

Dr. G. Stan, profesor.

Sfântul Minunilor

Anul acesta, la 13 Iunie, s'au împlinit șapte veacuri dela moartea marelui sfânt Franciscan, Anton de Padua.

Deoarece acest sfânt e așa de popular încât se poate spune cu tot dreptul, că nu este națiune, nu este continent, nu este provincie, nu este oraș sau sat, ba chiar nu este persoană, care să nu fi auzit despre el și să nu aibă o cât de mică evlavie cătră dânsul, deaceia în întreaga lume catolică îl pomenește cu entuziasm în acest centenar.

Sfântul părinte Papa Piu XI, cu data de 1 Martie din acest an, a trimis o scrisoare Apostolică către Episcopul orașului Padua, Elia della Costa, pentru a slăvi meritele Sfântului Anton și a îndemna lumea creștină să cinstească pe Sfântul Minunilor și să ceară ocrotirea lui, de care are atâta nevoie lumea sbuciumată de azi. „*Ad hoc igitur sanctitatis lumen, quo catholica gloriatur Ecclesia, venerabundi respiciant omnes, ad eiusque gesta atque virtutes suas enitentur componere vitam*”. (Apostolica Antoniana solemnă). „Deci, la această lumină de sfințenie, de care se folosește Biserica Catolică, să privească toți cu venerațiune, și să se silească a-și potrivi viața cu faptele și virtuțile lui”.

Episcopul de Padua nu a întârziat să împlinească dorința Papii, și îndată s'a pus în legătură cu toate Diecezele și cu toți Episcopii, pentruca împreună, și de comun acord, să slăvească, prin noveme, tri-duuri, și pelerinaje la Padua, pe sfântul taumaturg.

La noi, în România, Sfântul Anton e cunoscut nu numai printre catolicii de rit latin, ci și printre noi Greco Catolicii, ba chiar și printre frații ortodocși, cari îl cinstesc pentru popularitatea lui, fără însă să-și dea seama de el mai de aproape.

Pentru a intensifica evlavia către acest mare sfânt, mai ales cu ocaziunea centenarului, dăm pe scurt ceva din viața lui.

S'a născut pela 15 August în 1195 la Lisabona în Portugalia. Părinții lui au fost Martin de Bouillon și Maria de Traveira, de sânge nobil, înrudiți cu familia regală, dar în acelaș timp foarte buni creștini.

La botez i s'a dat numele de Ferdinand. Dela vârsta de 5 ani a fost încredințat pentru creștere clerului dela Catedrală. Vroind a sluji lui D-zeu cu mai mare desăvârșire, s'a retras la 15 ani în Ordinul Canonicilor regulari ai Sf. Augustin, stând doi ani în Mănăstirea Sf. Vincențiu, de lângă Lisabona, și opt ani în aceea a Sf. Cruci din Coimbra. În 1220 a trecut la Ordinul Sf. Francisc de Assisi, primind haina franciscană chmâinileiarserui Paficultriarh n i ad

Intrând în ordinul Franciscan, și-a schimbat numele în Anton. Iubirea lui D-zeu creșteă din zi în zi

tot mai mult în inima lui, și a dorit și a căutat să-și dea viața pentru Dumnezeu. Dumnezeu însă l-a făcut Apostol al timpului său, căci din 1221 a cutreerat toată Italia și Franța, predicând cuvântul lui Dumnezeu, săvârșind minunile cele mai sgomotoase, spre doborârea ereticilor Catarini, Valdeji, Albigeji, Manichei, și întărind pe cei buni în credința lui Hristos. Din această pricină e numit Sf. Minunilor și ciocanul ereticilor. După o viață din cele mai sfinte și un apostolat foarte rodnic, în vârsta de 36 de ani, și-a dat obștescul sfârșit în Padua la 13 Iunie 1231.

Minunile cele mai neuzite s'au petrecut la moartea lui, și se petrec și până azi în folosul evlavioșilor săi. Incercați și singuri veți experimenta.

Anton de Padua e numit Sfântul Minunilor, căci și în timpul vieții și după moartea lui, D-zeu a săvârșit nenumărate minuni prin mijlocirea lui. Biograful lui ne pomenește cum diavolul în diferite rânduri a fost descoperit în uneltiri, și a fost pus pe fugă de Anton, cum îi ascultau preoții predicațiunea, cum a înviat morși, a însănoșat bolnavi, a stâns-mâniile, a avut în diferite rânduri bilocațiune, etc., iar, în aceeași zi a morșii lui, cum s'au întâmplat foarte multe minuni. Mulți bolnavi și suferinzi numai că se atingeau de mormântul lui și se însănoșiau în mijlocul pieței, în fața întregului popor. Acolo, în jurul bisericeșii „Sfânta Maria”, unde e mormântat trupul Sfântului Anton, orbii își deschideau ochii, surzii dobândeau auzul, ologii dobândeau puțința de a umbla, mușilor li-se deslega limba, și cei paralizați se sculau tari și plini de viață. (Reg. I. c. 25; Rigauld c. 9). Se înmulțeau minunile foarte mult în ziua când a fost înmormântat, Marți 12 Iunie 1931. Acea zi a rămas spre pomină, și consfințită cultului deosebit al lui Anton. S'a numit și „Antoniană”. De aci evlavia *Marțelor* în cinstea Sf. Anton. Această evlavie în secolul al XVI a avut un mare răspânditor în C. Bernardin Frati de Arezzo, franciscan Minor Conventual. A luat mai apoi un avânt și mai mare din 1616, când în Bologna o doamnă, căsătorită deja de 22 de ani, pierduse nădejdea de a mai avea copii, din care pricină era foarte amărîtă în sufletul ei. — Intr'una din zile se recomandă cu o deosebită râvnă și cu lacrimi în ochi Sfântului Anton. Sfântul o ascultă și i se arată în vis zicându-i: „Să vizitezi nouă Marți icoana mea din biserica franciscanilor; să te apropii de sfintele Taine ale Mărturisirii și Cuminecării, și dorințele tale vor fi împlinite”. Ea împlini porunca sfântului și deveni mamă a unui prunc, care însă, din nefericire, eră foarte deform. La o asemenea privesc, îndurerata doamnă își spori încrederea în mijlocirea sfântului și își duse pruncul la altarul Sf. Anton, rugându-se cu lacrimi. Deabia noul născut fu așezat la picioarele icoanei sfântului, și îndată deveni de o rară frumsețe. Faima acestei minuni se răspândi îndată și cu ea se lăfi și evlavia celor nouă Marți în cinstea Sfântului Anton.

Cu timpul ele se prelungiră la 13 Marți în amintirea zilei de 13 Iunie, când a murit sfântul¹⁾.

În decursul celor șapte sute de ani sfântul Anton nu a încetat și nici nu și-a micșorat puterea de a face minuni. Mii de persoane în fiecare an primesc ajutoare dela Sf. Anton, după cum fac mărturie analele din Padua. *Pâinea săracilor* e un mijloc din cele mai obișnuite de a primi mijlocirea sfântului.

Această evlavie a avut început la Padua, chiar în împrejurimile Bazilicei Sfântului.

Un copilăș de 20 de luni, numit Tanasiu, a fost lăsat de părinți acasă, jucându-se lângă un butoi cu apă. Pe când eră singur, s'a apropiat de butoi și, privind în apă, s'a aplecat poate ca să-și prindă figura reflectată, dar pierându-și cumpăna, s'a răsturnat în butoi, înecându-se.

Când maica lui s'a întors acasă, văzând cu groază picioarele pruncului pe marginea deasupra butoiului, s'a repezit desperată să-și scoată pruncul din butoi. Eră însă rece: La strigătele ei se adunară vecinii, printre cari și niște călugări franciscani dela apropiata Bazilică. Nemângâiata mamă, în evlavie ei către Sf. Minunilor, îndemnată de vecini și de religioșii franciscani, aleargă la mijlocirea Sf. Anton. Ea făgădui sfântului atâta grâu pentru săraci, cât cântăria pruncul ei, dacă i-l-ar fi înviat. Ruga mamei îndurate a fost ascultată și făgăduința primită. În același moment Tanasiu își deschide ochii și își întinde mânuțele spre maica lui. Grâul dat de femeie se înmulți însulit, și se păstră cu gelozie de norod mai multă vreme, dând astfel naștere la acea părticică de evla-

vie numită „*Pâinea săracilor Sfântului Anton*“¹⁾. Această părticică de dragoste, cunoscută sub numele de „*Pondus pueri*“ — „greutatea pruncului“, părăsindu-se la o vreme, se redeşeptă și mai înfloritoare în toată Italia și mai ales în Padova în 1887 și apoi în Franța prin Luisa Bauffur în 1888²⁾.

În chipul acesta se adevăresc despre Sfântul Anton cuvintele lui Iob. (c. XXIX v. 20) „*Gloria mea semper innovabitur*“, „slava mea va fi totdeauna nouă“.

Spre sleva acestui sfânt și pentru răspândirea evlaviei către el, cu ocaziunea comemorării centenarului al șaptelea dela moartea lui, și la noi, greco-catolicii din Oradea, s'au ținut serbări solemne. Astfel în biserica seminarului nostru s'a făcut dela 5-14 Iunie curent o novenă de servicii religioase în cinstea sfântului, însoțite de cuvântări asupra virtuților lui teologale și cardinale. Credincioșii au venit în număr mare ca să cinstească pe Sfântul Minunilor, în frunte cu preoțimea noastră din Oradea și cu însuș Inalt Prea Sfințitul nostru Episcop Dr. Valeriu Traian Frențiu și cu Inalt Prea Sfințitul Dr. Alexandru Niculescu, Episcopul Lugojului, care întâmplător se afla la Oradea pe câteva zile. Acelaș Prea Sfințit al Lugojului a ținut un penegirit înflăcărat al Sfântului la Pontificalul din ziua de 14 Iunie, săvârșit în Catedrală.

Sfântul Anton ne dobândească tuturor darul mântuirii, să ocrotească pe confrății lui, cari lucrează în via Domnului, mijlocească pentru neamul nostru, dobândindu-i unitate în gândire și simțire.

P. Dr. Dominic Nicolăeș

Ce este și ce vrea să fie A. G. R. U.

- Diferitele ramificații ale Acțiunii Catolice. -

Acțiunea Catolică poate fi considerată ca un organism complex, compus din mai multe organizațiuni pe sexe, pe vârste, ba și pe profesii. De fapt Acțiunea Catolică Italiană, care poate fi considerată ca model de organizare a Acțiunii Catolice, se compune din următoarele organizații naționale (pe țară):

1. Federațiunea Italiană a Bărbaților Catolici.
  2. Societatea Tinerimii Catolice Italiene.
  3. Federațiunea Universitarilor Catolici Italiani,
  4. Uniunea Femeilor Catolice Italiene (Ufci)
- Aceasta din urmă (Ufci) are alte *trei* subdiviziuni:
- a) Uniunea Doamnelor Catolice Italiene (Udci).
  - b) Tinerimea feminină Catolică Italiană și
  - c) Universitățile Catolice Italiene (Uci).

Toate aceste organizații, ce compun Acțiunea Catolică Italiană, întru realizarea scopurilor lor *speciale*, (adică în formarea și deprinderea drepturilor și

datoriilor speciale ca bărbați, tineri, femei, fete, universitari, universitare în cadrele Acțiunii Catolice) au o anumită *autonomie*, cu organe speciale proprii de conducere la centru, în dieceze și în parohii, iar în cele ce se țin de scopurile *generale* ale Acțiunii Catolice, comune pentru toți și pentru toate organizațiile, stau sub conducerea unor organe generale de coordonare ale A. C.

Pentru a cunoaște mai bine mecanismul de funcționare al Acțiunii Catolice, vom da aci pe scurt câteva cunoștințe despre *organizațiile speciale* ale A. C., apoi vom arăta și *organele generale* de coordonare și directivare ale întregii Acțiuni Catolice compusă din cele 4 organizații speciale naționale.

A) Organizațiile speciale ale Acțiunii Catolice.

I. Federațiunea Bărbaților Catolici.

1) *Membrii*. Membrii ai F. B. C. pot fi toți *bărbații* de religie catolică, *căsătorii*, ori văduvi. Celibii până la 35 ani aparțin Cercului Tinerimii Catolice; iar cu 35 ani împliniți trec în Federația B. C.

¹⁾ G. Bettiola, La „Frodaia“ di S. Ant. di Pad. alla Ca Grade, p. 68, Veneția 1912.

²⁾ G. Bettiola op. cit. p. 92-93.

³⁾ Anal. Franc. din Paris v. II. an. 1893.

Din punct de vedere moral din partea membrilor se cere numai, să dea dovadă că acceptă programul și scopurile Federației, se supun directivelor date de organele de conducere și disciplinei comune.

Prin urmare pot fi membrii în ea bărbați de orice colorit politic, social și profesional. Pe lângă condițiile de mai sus, nimeni nu e împiedecat a face parte din ea.

2. *Organele ei.* Cel puțin 10 bărbați formează o uniune (grup) sau secție parohială cu un comitet corespunzător. Cel puțin 5 secțiuni (uniuni) parohiale formează un *Centru Diecezan* (organizație diecezană) cu un *Consiliu Diecezan* constătător dintr'un președinte și mai mulți membrii.

Peste toate organizațiile diecezane este *Consiliul Național* al Federației B. C. compus dintr'un președinte național numit de Sf. Părinte, din câte un reprezentant al Centrelor Diecezane, din câte un reprezentant al regiunilor și din 6 membrii aleși de *Adunarea Națională* tot la doi ani.

Adunarea Națională se compune din președinții tuturor Centrelor Diecezane și se adună tot la doi ani.

3. *Programul Federației B. Catolici* se poate cuprinde în trei puncte :

a) perfecționarea religioasă-morală a membrilor, cu specială considerațiune la condițiile lor sociale și familiare;

b) formarea socială și civilă a membrilor la lumina principiilor Bisericii;

c) *apostolat social* ce se deprinde : a) prin activitate difuzivă și defensivă a principiilor catolice, —

b) prin participare activă la toate mișcările menite a lărgi și înlări viața parohială a membrilor.

II. Societatea Tinerimei Catolice It.

1. *Organele de conducere* ale S. T. C. I. sunt:

a) *Consiliul Superior*, compus din delegații diferitelor regiuni și din opt consilieri aleși de *Adunarea Generală* a Societății. La ședințele Consiliului e invitat și președintele Federației Bărbaților. Consiliul Superior este asistat de un *Asistent Ecclesiastic* și de doi *Vice-Asistenți* numiți de Sf. Părinte.

b) *Adunarea Generală* se compune din toți membrii Consiliului superior și din președinții *Consiliilor Diecezane*. Se adună tot la doi ani.

c) *Consiliul Diecezan* e compus din președinții *Cercurilor Tinerimii C. I.* Are un *Asistent ecclesiastic* numit de episcopului locului.

d) Celulele Societății Tinerimii C. I. se numesc *Cercurile Tinerimii C. I.* și sunt organizate pe parohii. Evident, că aici e vorba de Tinerimea locală, de aceeași profesiune.

2. *Membrii Cercurilor T. C. I.* se împart în două secțiuni : *Membrii activi* și *membrii aspiranți*.

Secția aspiranților cuprinde tineri dela 10 la 15 ani. Secția activilor dela 15 la 35. Cei căsătoriți trec în Federația Bărbaților și înainte de aceasta vârstă. Celibii numai după al 35-lea an.

Secția *aspiranților* e condusă direct de *Asistentul ecclesiastic* al Cercului în calitate de *Director*, care-și alege dintre băieți secretar, cassier și alți slujbași trebuincioși.

Membrii aspiranți pot face parte și din alte organizații religioase, Congregații Mariane etc.

Cercurile T. C. pot fi *omogene* și *mixte*, adică cuprinzând tineri de aceeași stare socială, ori de stări și condiții sociale deosebite. Unde împrejurările o cer, se pot înființa și cercuri omogene. Pentru elevii diferitelor școli va fi însă necesară înființarea secțiilor pe feluri de școli.

3. *Scopurile speciale* ale Societății T. C. sunt aceste :

a) *formarea religioasă-morală, socială și culturală* a tineretului, pentru a-i pregăti la deprinderea religiei în viața individuală, familiară și socială;

b) *apărarea tineretului* de diferitele primejdii, ce-i amenință credința și moravurile;

c) *apostolat social* conform naturii și putinței tineretului;

d) deprinderea tineretului în rolul lui de *avangardă* ale Acțiunii Catolice.

Va înțelege oricine importanța acestor scopuri.

4. *Mijloace* de realizare ale acestor scopuri :

a) *Pentru formarea religioasă* : funcțiunile liturgice (sf. Liturghie comună cântată de ei, oră de adoratiune, participare la procesiuni, misiuni, predici, exerciții spirituale), mărturisiri, cuminecări benevole nu forțate etc.

b) *Pentru formarea morală* : afară de mijloacele religioase sunt : tratarea individuală a fiecărui membru din partea asistentului, ferirea de primejdii, distracții oneste, prelegeri, conferințe despre subiecte morale, etc. etc.

Un lucru ce se deprinde cu bun rezultat în asociațiile tineresti din străinătate este și *îndemnul la economii* particulare în casete proprii ori comune, unde membrul își depune săptămânal micile sale economii.

c) *Pentru formarea socială* : tratarea verbală a diferitelor evenimente ocazionale : manifestații publice, cazuri de omoruri, duce, vre-o lege votată, alegeri etc.; în legătură cu aceste va putea asistentul pune în lumină clară principiile moralei creștine ; — conferințe despre diferite subiecte de ordin public, (problema muncitorească, democrația, liberalismul, socialismul, etc. libertatea Bisericii, școala confesională etc) ; — răspândirea cărților de specialitate între ei.

d) *Pentru formarea cultural-religioasă* să se țină *cursuri săptămânale* de catehism, — concursuri în scris la studiul religiei între elevii dintr'o localitate și din diferite localități, — redactarea unei reviste pentru tineret, înființarea unei biblioteci potrivite, — filme, excursiuni instructive etc.

e) Un mijloc potrivit pentru ocuparea tineretului

sunt și *distracțiile oneste*, cari o preservează și atrag. Astfel de distracții pot fi: *teatrul* format din membrii, *serbări*, *excursii*, *muzică*, (cor, orhestră, fanfară), *gimnastică*, *sport*.

Trebuie grijit însă ca toate aceste să nu degereze în abuzuri păgubitoare moravurilor și sănătății fizice.

f) Pentru apostolatul tineretului se pot introduce: participarea în grup la serviciile divine, purtarea insignei, răspândirea (colportajul) presei bune, acțiune misionară în sate contaminate de secte, acțiune catehetică în ajutorul parohului, asistența militarilor prin corespondare cu ei și împărțire de foi și reviste bune între ei.

Un asistent eclesiasc ingenios și zelos va putea inventa și alte multe mijloace de formare și activitate în sânul tineretului. A se ocupa de tineret e o mistune nobilă. Cine are tineretul are viitorul.

III. Federația Universitarilor Catolici.

1. Membrii acestei organizațiuni sunt toți studenții catolici înscriși la vre-o școală de grad academic ori universitar. Laureații pot rămânea în ea încă trei ani după absolvire. Pentru conducătorii Federației acest termen se poate și prelungi cu alți doi sau trei ani.

Federația U. C. poate avea o organizație locală (un grup) chiar și în centre neuniversitare, dacă se află în acea localitate 15 membrii înscriși.

2. Organele de conducere ale F. U. C. sunt: *Prezidenția Generală și Adunarea Națională*. — *Prezidenția Generală* se compune din *președintele general* numit de Sf. Părinte pe termen de un an, — din patru *consilieri* aleși de *Adunarea Națională* și din *Secretarul general* ales de *Prezidenție* la propunerea *Președintelui*. *Consilierii* și *secretarul* sunt aleși tot pe un an.

Prezidenția Generală este asistată de un eclesiasc numit *Asistent eclesiasc general*, numit de însuș Sf. Părinte. — *Adunarea Națională* se compune din membrii *prezidenței generale* și din *președinții tuturor centrelor de organizare*.

Universitățile catolice italiene au aceiași organizație, însă separată de a universitarilor. Au *Prezidenție generală separată și Adunare Națională separată* compusă la fel și după aceleași norme ca și organizația universitarilor catolici. Au un asistent eclesiasc aparte.

Programul lor cultural și tehnic însă îl dezvoltă în colaborare comună. În acest scop cele două organizații, a studenților și a studentelor catolice, au două organe comune: *Consiliul Superior și Adunarea Federală*. — *Consiliul Superior* al F. U. C. I. se compune din cele două *Prezidenții Generale*, iar *Adunarea Federală* din cele două *Adunări Naționale*. — Interesele comune ale universitarilor catolici în fața autorităților academice și civile le reprezintă aceste

organe comune. — Mottoul comun al celor două organizații este: *Credință, Știință, Patrie*. Al universitarilor e: *Fortes in fide* (tări în credință).

Organele comune au să se îngrijească anual de întrunirea unui *Congres Național al U. C. I.* și de redactarea în comun al unui organ al lor („*Studium*“).

3. *Programul de activitate* ale Federației Universitarilor Catolici II. este:

- a) formarea religioasă-morală a membrilor;
- b) adecvata lor formare culturală;
- c) tutelarea intereselor spirituale, culturale și profesionale în viața universitară;
- d) pregătirea viitorilor conducători ai Acțiunii Catolice.

4. *Mijloace de realizare:*

ad a). E evident, că și pentru universitarii, fiii intelectuali ai Bisericii, e necesară o intensivă formare religioasă și morală prin împlinirea conștiințioasă a datoriilor creștinești (cercetarea în grup a sfintei Liturghii în Dumineci și sărbători), prin primirea mai deasă a Sfintelor Taine, prin participare la exerciții spirituale anuale și ocazionale etc), — prin abținere dela petreceri, localuri, etc., unde e primejduită moralitatea studențimii, — prin o intensivă educare la curăția inimii și a sufletului.

ad b). Formarea culturală pe teren religios, moral, filosofic și social se impune pentru studenți, deoarece, deoparte, cultura lor religios-științifică trebuie să țină pas cu cea profană, de altăparte credința lor la Universitate e pusă în mare primejdie prin diferite curente ateiste, materialiste etc., ce le profesează unii profesorii universitari, trufași și disprețuitori ai religiei și ai credinței, ba uneori chiar dușmani ai acestora.

O bună formare cultural-religioasă a universitarilor catolici se poate asigura:

- a) prin *curs săptămânal* de știință religioasă, cu tendință apologetică și cu discuții;
- b) prin conferințe sistematice cu subiect religios, social, filosofic, științific etc.;
- c) prin abonamente la reviste catolice;
- d) prin crearea unei biblioteci potrivită trebuințelor culturale ale studenților.

ad c). Pentru apărarea drepturilor conștiinței și a culturii creștine ofensate de unii profesori necredincioși și nerespectoși ai acelor drepturi, studenții organizați pot lua diferite măsuri de protestare îngăduite de legile și regulamentele universitare.

În cazuri extraordinare pot invita o persoană marcantă a culturii ori științei religioase, care să țină o conferință, de se poate și în contradictoriu, asupra punctului de credință atacat ori ultragiât.

ad d). Conducătorii Acțiunii Catolice vor avea grijă ca pe studenți să-i inițieze și să-i orienteze asupra problemelor de organizare și activitate a A. C., pentruca ieșind din universitate să devină campioni A. C. în viața publică. Cea mai mare piedecă de ce Acțiunea Cato-

lică progresează așa încet chiar și în țări catolice, dar mai ales la noi, e, că mirenii noștri nu sunt pregătiți îndeajuns pentru scopurile mari și vaste ale Acțiunii Catolice. Deci formarea oamenilor e de o primordială însemnătate în întreaga activitate actuală a Acțiunii noastre.

Universitarii catolici mai pot deprinde și sub alte forme apostolatul mirean, la care sunt chemați în cadrele Acțiunii Catolice. Pot deprinde *apostolatul adevărului* pe care dânsii-l posedă cu toată siguranța, apostolat prin care să contamineze cu adevărul posedat de dânsii și pe alții cu cari trăiesc împreună ori vin în contact. În aceasta privință studenții catolici au un mare rol și o sublimă misiune: în loc de-a se contamina dânsii cu diferite rătăcirii, trebuie să pătrundă dânsii cu adevărul lor în sufletele altora.

Pot deprinde apoi un *apostolat caritativ* printre colegi urmând marelui Frideric Ozanam, student și el, care a înființat printre studenți *Conferența sf.-lui Vincențiu de Paoli*. O secție de aceia ar fi bine să se înființeze în cadrele fiecărei organizațiuni studențești, ori ceva similar.

Infârșit dovada spiritului de adevărat student creștin este *apostolatul exemplului*. Mult bine pot face studeții cu vorba, dar mai mult pot cu pilda vieții. Relele ce le pricinuesc mulți studenți colegilor lor mai mici prin viața lor slabă și ușuratică, trebuie să o repare studenții contimcioși prin pilda vieții lor.

IV. Uniunea Femeilor Catolice.

Cei ce s'au ocupat cu organizarea Acțiunii Catolice au înțeles dela început, că femeia trebuie să aibă un mare rol în restaurarea morală a societății, scop primordial al A.-C. Deoparte, deoarece femeia are o influență covârșitoare asupra mersului și a moralității vieții sociale și familiare, de altă parte organizațiilor similare ale taberelor dușmane concepției creștine trebuia să se răspundă cu organizarea puternică a femeii creștine și în sfârșit s'a constatat, că femeia, care poate fi spre munca și mântuirea societății, la rândul ei mai ușor poate fi salvată prin femeie. Înșirarea elementului femeiesc în rândurile luptătorilor de elită ale acțiunii Catolice este un lucru necesar. Se poate spune chiar, că reușita izbânzii A. C. e sorțită spre peire dela început fără colaborarea efectivă a femeii la realizarea scopurilor ei: Dealtfel apostolatul femeiesc în istoria Bisericii creștine nici nu este lucru nou, deoarece era apostolică și următoarele epoce ale istoriei bisericești cunosc extraordinare cazuri de apostole în rândurile femeilor creștine.

Organizația femeilor catolice în cadrele Acțiunii Catolice din Italia are trei ramificații:

- a) *Uniunea Femeilor Catolice* (pentru femeile propriu zise, mame de familie),
- b) *Tinerimea feminină catolică italiană* și
- c) *Universitarele catolice Italiene*.

Aceste trei ramificații sunt conduse conform statutelor lor proprii de organe speciale locale, diecezane și generale; au însă și un organ superior comun, care e: *Oficiul Central de preșidenție*. Acesta e ajutat în conducerea Uniunii de *Consiliul dirigent și de Oficiile de preșidenție diecezane*.

Oficiul Central al Preșidenției e compus: din *Prezidenta generală a Uniunii F. C. I.* numită de Sf. Părinte, din cele trei *Prezidente generale* ale celor trei ramuri cari sunt totodată din oficiu și *vicepreședintele* Uniunii, din cele trei *vice-prezidente* ale celor trei ramuri, din *secretara generală* și din *cassiera generală*.

Oficiul C. de Preșidenție poate avea și alte membre cooptate.

Consiliul dirigent, care încă e un organ superior comun, e compus: din membrii *Oficiului Central al Preșidenției*, din *Consiliile superioare* ale celor trei ramificații și din alte 8 membre alese de *Oficiul Central de Preșidenție*.

Alături *Oficiul Central de preșidenție* cât și fiecare *Consiliu superior* al celor trei ramuri, sunt asistate de câte un *asistent ecleziastic*, numiți direct de Sf. Scaun.

Afară de organele aceste comune generale, Uniunea mai are și organe comune diecezane, cum sunt:

Oficiul diecezan de preșidenție compus din *președinta diecezană* a Uniunii Femeilor Catolice, din *președintele diecezan* ale celor trei ramuri de organizație feminină (femei, tinere, universitare), din *vicepreședintele diecezan* ale acestor trei organizații, din *secretara diecezană* a Uniunii și din *cassiera diecezană*.

Oficiul diecezan, care după cum se vede se compune pe dieceză cum se compune *Oficiul Central* pe țară, are și el un *Consiliu dirigent diecezan și asistent ecleziastic diecezan* numit de Episcopul respectiv. — Celulele fiecărei organizații fem. se numesc *cercuri* sau *grupuri parohiale*.

Uniunea mai are în fiecare regiune câte o *delegată regională*, căreia-i incumbă datoria de-a organiza și reprezenta *Oficiul Central* al Uniunii în diferitele ei ramuri.

Din aceasta se vede ce organism complex este *Uniunea Femeilor Catolice în Italia*: organe comune generale și diecezane, organe proprii generale, diecezane și locale.

Vom aminti câte puțin despre *scopul și organele proprii* ale fiecărei ramificații de organizație feminină.

A) Uniunea Femeilor Catolice Italiene.

1. *Organele de conducere*. Uniunea pentru femeile catolice italiene e condusă de un *Consiliul Superior* propriu ajutat de un *Consiliu General* propriu. *Consiliul superior* e compus din *Prezidentă*,

vicepreședintă, secretara, casiera și cinci membre consuloare, cari au rolul de-a conduce *acțiunea religioasă* a femeilor catolice, *acțiunea pentru apărarea familiei*, *acțiunea pentru moralitate*, *acțiunea educației* și *acțiunea economico-socială*.

Consiliul superior reprezintă Uniunea femeilor în afară. Are un asistent eclesastic numit de Sf. Părinte.

Consiliul Genaral e compus din toți membrii *Consiliului Superior*, din *delegatele regionale* și din președintele *Consiliilor diecezane* ale femeilor catolice. El se întrunește tot la trei ani și dă directive și descărcare *Consiliului superior*.

Consiliul Superior conduce Uniunea femeilor prin *delegatele regionale* și prin *Consiliile diecezane*. — *Delegatele regionale* stăruesc pentru înființarea de grupuri parohiale.

Consiliul diecezan e compus din: *prezidentă diecezană*, din *secretara diecezană*, *casiera*, din *cinci membre consiliere* încredințate în dieceză cu cele cinci acțiuni amintite mai sus; din *secretara* de propagandă, din câțiva membrii consultori și din delegata pentru organizația copiilor catolici. Asistentul eclesastic al *Consiliului diecezan* e numit de chiriarhul respectiv.

2. Membrele. Membrele *Uniunii Femeilor Catolice* sunt organizate pe *grupuri parohiale*. Fiecare membră trebuie să fie înscrisă într-un grup parohial. — Pot fi membre ale *Uniunii femei/or*: toate femeile catolice măritate, doctoresele de orice vârstă, cele nemăritate după anul al 30-lea al vieții. Membrele *Tineretului feminin* vin înscrise la *Uniunea Femeilor* din oficiu, dacă se mărită ori împlinesc 30 de ani al vieții.

Femeile catolice italiene au un periodic lunar cu titlul *In Alto* redactat în Roma (Via Teatro Valle 20). *Prezidenția Generaia* mai edă o revistă pentru femei cu titlul: *Il Solco* (Brazda). Femeile catolice sărbătoresc anual: *Inima Preasfântă a lui Isus*, *Catedra sf. lui Petru*, *Bunavestire*, pe sf. *Ecaterina de Siena* și pe *fericita Ana Maria Taigi*, câștigând îndulgințele respective.

3. Scopurile speciale ale *Asociației femeilor catolice*:

a) *Desvoltarea conștiinței religioase* atât de necesară pentru a-și putea împlini datoria de mamă și femeie creștină;

b) *formarea familiară* cu privire la datoriile de mamă, și de conducere a familiei;

c) *formarea socială* cu privire la situația socială actuală a femeii;

d) *apostolat social* ce se deprinde îndeosebi prin apărarea moralității publice și pri opere de asistență socială.

4. Mijloace de realizare:

a) pentru perfecționarea în cele religioase se prescrie: *evlavie eucharistică* (cercetarea zilnică a

Preasfântului Sacrament, împărtășire deasă, chiar zilnică), *evlavie către Preacurata Fecioară*, pildă luminoasă de mamă și soție, *cultură religioasă*, prin lectură din paginile alese ale *Sfintei Scripturi*, din *viețile sfinților*, din *istoria bisericăască*, *instrucțiuni liturgice*, dar mai ales prin participare la *catehismul săptămânal*.

b) *Pentru formarea familiară*: aceasta se realizează arătând femeilor ce datorii au ca *soții*, ca *mame*, ca *educatoare* ale copiilor, și ca *gospodine*.

Ca *soți* trebuie să cunoască natura și sfințenia căsătoriei, care e *una* și *nedespărțită*, scopurile și legile ei, *greutățile* ei, *datoriile împrumutate* ale soților de căsătorie șcl.

Ca *mame* trebuie să știe că adevărata misiune a femeii e să fie mamă; să cunoască sublimitatea acestei misiuni și datoriile inerente și marea răspundere.

Ca *educatoare* femeia trebuie să cunoască cel puțin principiile elementare de educație morală și fizică, ceace li se poate comunica printr'un curs de pedagogie și igienă infantilă.

Ca *gospodine* femeile trebuie să cunoască unele noțiuni elementare de *igienă familiară*, de *conomie domestică*, de *prevedere* și altele.

c) *Pentru formarea socială* a femeii va trebui instruită femeia, arătându-i cum este a se rezolvi la lumina principiilor creștine problema *femenistă*, ca să nu ajungă și femeile noastre creștine în apele turbure ale unui feminism exagerat și necreștinesc. Va trebui inițiată și orientată femeia asupra problemelor naționale ce o privesc și pe ea: de ex. asupra legii matrimoniale, legilor privitoare la familie, maternitate, protecțiunea minorilor, asupra legilor școlare etc. Vor trebui pregătite să se folosească bine de drepturile lor cetățenești ce eventual le-ar avea, de ex. drept de vot etc. Vor trebui instruite asupra principalelor chestiuni economice ce privesc sexul lor, cum e lucrul femeilor muncitoare, lucrul la domiciliu etc., probleme de moralitate, *beneficență*, *asistență sociale* etc. — Un vast câmp li se deschide femeilor, mai ales celor nemăritate, pe terenul *apostolatului social religios*, cum e să fie *informatoarele parohiei* despre tot ce se petrece în raza parohiilor, *colportaj*, *nașteri*, *asistență*, *copii părăsiți*, *catehism* etc. — *Curățirea* și *înfrumusețarea bisericilor*, a *lingeriei bisericăști* etc. — *Impăcare de dușmăni*, *sistarea concubinajelor civile*, *patronaje*, *supravegherea vitrinelor obscene*, *vizitarea celor din închisori*, a *femeilor pierdute* etc. etc. — Mult poate face un suflet nobil de femeie cu zel și cu iubire pentru *Hristos* și pentru *suflete*.

B) Tinerimea Femenină Catholică.

1. Trei secțiuni. *Tinerimea Femenină Catholică It.* se compune din grupuri parohiale, în cari intră toate fetele de pe teritoriul parohiei până la vârsta de 35 ani. Fiecare grup parohial poate avea însă *trei secțiuni*, după vârstă:

a) dela 6-12 ani secțiunea copilelor numite *Benjamine*,

b) dela 12-15 secția *aspirantelor* și înfărișil

c) dela 15-35 ani membrele efective. — După vârsta de 35 ani membrele nemăritate trec la *Uniunea femeilor*; cele măritate dela data când s'au măritat. — Universitățile catolice fac parte din Asociația Universităților, dar pot fi simultan membre și în As. Tinerimei feminine.

Grupurile Tinerimii Fem. Cat. se pot constitui pe profesii, așa că fiecare grup parohial să aibă mai multe *subsecții* pe profesii, de ex: subsecția laureatelor, profesoarelor, studentelor, funcționarelor, muncitoarelor, domnișoarelor etc. Dar unde numai se poate, fără mari inconveniente, în scopul penetrațiunii reciproce, e bine să fie grupuri mixte.

2. *Organele de conducere* ale Tinerimii Femenine Cat. sunt de acelaș nume ca ale Uniunii femeilor. *Consiliu Superior, Consiliul General, Consilii Diecezane, Delegete regionale*. Deosebirea e că în *Consiliul Superior* al Tinerimii feminine și în *Consiliile Diecezane* intră și *Delegetele Secțiunii Aspirantelor* și a *Benjaminelor* precum și reprezentantele subsecției laureatelor, profesoarelor, studențelor, funcționarelor, muncitoarelor și a domnișoarelor. — Intre consilierele celor două Consilii este câte una încredințată cu secretariatul *Acțiunii Sociale* și alta cu al *Acțiunii Școlare*. — În *Acțiunea Socială*, ca într'un comitet ce promovează această acțiune sub conducerea numitei secretare, intră și delegetele subsecției muncitoarelor, funcționarelor și domnișoarelor, iar în cea *Școlară* intră și reprezentantele subsecției laureatelor, profesoarelor și a studențelor.

Tinerimea Femenină Catolică Italiană are de patroană pe Preacurata Fecioară Neprihănită, de protectoare pe sf. Agnes, sf. Roza de Viterbo, sf. Ioana d'Arc; aspirantele au pe sf. Agnes și pe sf. Tereza a Pruncului Isus; Benjaminele pe sf. Tereza a Pruncului Isus și pe fericita Imelda. — Intreaga Uniune are de motto: *Fortes in fide*, iar Tinerimea Femenină motto special: *Euharistie, Apostolat, Eroism*.

3. *Programul de muncă* al Tinerimii Femenine Catolice Italiene este:

a) formarea religioasă, intelectuală, morală și socială a tinerei fete;

b) pregătirea tinerei catolice pentru misiunea de mamă, chiar și numai spirituală, și

c) apostolat *religios-social*.

Formarea religioasă ocupă în programul acestei Asociații un loc însemnat și ea se extinde la toate facultățile sufletești ale tinerei fete: minte, voință, inimă, sentiment. Formarea culturală stă în a prevedea pe tinera fată cu un cvant de cunoștințe necesare atât în cultura religioasă cât și în cea profană. — Formarea morală stă îndeosebi în obișnuirea tinerei fete ca virtuțile cele mai proprii ei: smerenia, modestia creștinească și sfânta curăție. Formarea socială vizează pregătirea tinerei fete la deprinderea în spirit creștinesc a drepturilor ei civile și la deprinderea ei în apostolatul social creștin.

Important rol are asociația și în formarea tinerei fete pentru marea misiune a maternității, lucru atât de neglijat chiar și în multe familii creștine. Tinera fată trebuie să fie informată la timp asupra marilor greutăți ce o așteaptă în căsnicie.

Pregătirea tinerei fete pentru un apostolat religios-social este o caracteristică specială a Tinerimii Fem. Cat., ce o deosebește de alte asociații pur religioase.

4. *Mijloacele* prin cari se pot ajunge aceste scopuri sunt:

a) *Pentru formarea religioasă*: devoțiunile euharistice: comunicări lunare, în grup, mai târziu și mai dese, zilnice, — adorări în grup a sfintei Euharistii prin cari să se obișnuiască membrele la adorări particulare zilnice, — meditațiunea, examinarea conștiinței, lectură pie, studiul sfintei Liturghii, care să promoveze evlavia liturgică, exerciții spirituale comune pentru membrele Asociației; devoțiune către Preacurata, către sfintele protectoare. — Aceste toate se pot face în comun la răslimpuri mai mari decât cum se obișnuiește în asociațiile pur religioase.

b) *Pentru formarea intelectuală* a tinerei fete se poate recurge la: lecții săptămânale de catechism cu discuții, concursuri catehetice, conferințe, reviste, cărți din cari se va putea alcătui o bibliotecă a grupului.

c) *Pentru formarea morală*: e indispensabilă o bună *conducere spirituală* morală-religioasă, precum și *combaterea* tuturor viciilor ce atrag îndeosebi tinerele fete: lectură rea, baluri, excursii și alte rătăcirii. Distracțiile oneste sunt însă permise și recomandabile. Membrele Asociației tinerei fete trebuie să considere lozinca lor de *Eroism* ca o realitate continuă.

d) *Pentru formarea socială* se vor ține conferințe asupra subiectelor ce pot interesa pe tinerele fete: presă, beneficente, activitate caritativă față de săraci, bolnavi etc. Iar pentru cea *profesională* se vor iniția în cea ce ține de profesiunea lor: curs de gospodărie casnică, de croitorie, de menaj, dactilografie etc.

e) O importanță deosebită trebuie să se pună în Cercurile Tinerimii Femenine pe alegerea *carierii*, respective a statului vieții. În acest scop conducătoarele Cercurilor și inspiratorii lor trebuie să cunoască înclinațiile membrilor spre diferite vocațiuni: căsătorie, vergurie în mănăstire, vergurie în lume, dedicarea la opere caritative, de apostolat, de *maternitate spirituală*? În acest scop folosește mult o bună conducere spirituală, conferințe despre natura și datoritiile familiei, exerciții spirituale, cărți și broșuri potrivite etc. Conferințele de acest fel va fi mai consult să le țină persoane de sex feminin, ori de sex masculin însă cu mare vază și autoritate morală.

Mai putem aminti la urmă unele forme de apostolat social-religios, ce-l pot deprinde membrele ti-

nerimii feminine: a) combaterea modei imorale prin exemplul modei oneste, b) împlinirea unei funcțiuni de catehetă în ajutorul parohilor, c) colaborare la corul bisericesc și alte inițiative deosebite.

Pentru *aspirante* și *beniamine* sunt norme și mijloace de activitate speciale în vederea formării religioase-morale și sociale a micelor membre.

E lucru de sine înțeles, că în întreaga această activitate de apostolat a tinerelor catolice pot da o mână de mare ajutor ordinele monastice feminine, cari de fapt o și dau acolo unde sunt în număr mai mare.

Insfârșit mai trebuie să ne aminlim de un lucru. Din cele expuse la mijloacele de formare ale diferitelor categorii și ramificații ale Acțiunii Catolice s'a văzut în ce mare măsură se cere și dela membrii acestei organizații spiritul religios și evlavios, încât ușor i se poate forma cuiva întrebarea: Dar Acțiunea Catolică, respective diferitele ei ramificații pe sexe și vârste, nu au acelaș scop cași asociațiile religioase (Congregațiile Mariane, Terțiarii, Apostolatul rugăciunii), nu e oare și aceasta o asociație pur religioasă, cu scopul de-a-și forma membri la pietate, la evlavie? Do-vadă multe practici religioase ce li se cer.

Pentru a lămurii această întrebare trebuie să ne aducem aminte ce s'a spus la capitolul unde eră vorbă despre deosebirea dintre Acțiunea Catolică și diferitele asociații religioase. — Aci mai putem repetă: Diferitele organizații ale Acțiunii Catolice nu sunt simple asociații religioase, îndeosebi pentru motivul, că în ele nu prevalează elementul pietist, ci în ele prevalează elementul *apostolatului social*. *Apostolat social public* pentru reîncreștinarea societății și a întregii vieți publice, — iată ce caracterizează activitatea organizațiilor ce compun Acțiunea Catolică. Pe când elementul primordial, caracteristic, ce prevalează în asociațiile religioase, este cel religios-pietist. Scopul lor e limitat: să-și formeze membrii în vederea unui scop special ce e fixat în statutele lor (Congregații mariane, Apostolatul rugăciunii etc.) Efortul principal în asociațiile religioase culminează în *perfectiunarea morală* a membrilor prin anumite practice religioase, pe când în Acțiunea Catolică efortul principal culminează în ceace numim *apostolat*, apostolat mirean, în vederea pătrunderii spiritului creștinesc în toate fibrele și manifestațiunile vieții publice, sociale.

Că li se cer și membrilor Acțiunii Catolice anumite devoțiuni și practice *ocasionale*, și nu sistematice, prescrise de regulamente ca mijloace sine qua non, e lucru simplu de înțeles, deoarece nimeni nu poate desvoltă un apostolat extern, dacă nu e confirmat și interioarminte în principiile morale și religioase sănătoase. Ar dezice cu fapta ceace ar propune cu vorba. Cel mai puternic mijloc al apostolatului este, precum

se știe, puterea exemplului. — Deci Acțiunea Catolică și asociațiile religioase pot funcționa paralel și lângă olaltă, dându-și sprijin reciproc, făcând membrii lor parte și din una și din alta organizație: din vre-o asociație religioasă pentru a se perfecționa în evlavie și bunele moravuri, din Acțiunea Catolică (ori Agru la noi) pentru a deprinde un apostolat activ în vederea scopurilor înalte ale Acțiunii Catolice.

C) Universitățile Catolice Italiene.

Al treilea ram al Uniunii femeilor Cat. It. este organizația Universităților Cat. It., organizație ce are acelaș scop și aceeaș constituție ca și a Universităților Catolice. Organele ei încă sunt ca cele ale Universităților. Mijloacele de activitate încă sunt la fel cu ale Universităților, adoptate însă naturii și temperamentului special al studentelor. Raporturile cu Uniunea Femeilor și cu Universitățile Catolice s'au văzut la locul lor. Patroana lor e Sf. Ecaterina de Siena.

CRONICI

— **Parastas pentru eroii aviației.** Luni în 19 Iulie c., în ziua de sf. Ilie prooroc, din ordinul Sfintei Episcopii se va oficia parastas în toate bisericile pentru eroii aviației române.

— **Hirotoniri.** Duminecă în 12 Iulie c. au fost hirotoniți întru preoți Cl. Dr. *Ion Georgescu* profesor în București și On. *Nicolae Gherman* din Ciumești. Cl. Dr. Ion Georgescu va activa la biserica Sf. Vasile din București ca ajutor parohilor de acolo, iar On. Nicolae Gherman a fost dispus la parohia vacantă *Sighetul* Silvaniei. Le dorim binecuvântarea lui D-zeu și spor la muncă în via Domnului.

— **Exerciții spirituale.** Luni în 6 Iulie c. au început exercițiile spirituale în eparhia gr. cat. de Oradea. În 4 serii consecutive sunt chemați la aceste exerciții toți preoții diecezei de Oradea, chiar și cei ce îndeplinesc ceva funcțiune pe teritoriul altor dieceze. În seria II (dela 13—17 Iulie) a intrat și Exc. Sa episcopul diecezan stând tot timpul la Seminar. Predicatorul exercițiilor este Păr. Dr. *Dominic Nicolăeș*, franciscan.

— **Misiuni în Bănișor.** În zilele de 20—24 Maiu c. Păr. misionar diecezan Dr. *Dominic Nicolăeș*, franciscan, a predicat misiuni în parohia Bănișor, la cari s'au mărturisit și cuminecat 485 credincioși. La misiuni i-au mai dat concurs Rvs *Traian Truș* protopopul tractului Zălau, Mon *Valentin Sima* din Curițau, Mon *Ioan Aluș* din Peceiu, On. *Emil Pop* din Crasna, On. *Victor Cosma* din Stârciu, On. *Vasile Chira* din Marin, On. *Iuliu Cucu* din Mal și On. *Dionisie Vicaș* parohul local din Bănișor.

— Soc. literară „Sf. Ioan Gură de Aur“. Pornită din elanul unui grup de tineri iubitori de limbă și neam, alumni ai Seminarului latin din Oradea, Societatea literară „Sf. Ioan Gură de Aur“ în anul 1913 își are programul fixat: deprinderea membrilor cu științele teologice, perfecționarea în oratoria sacră, în limba și literatura română și editarea de cărți, broșuri și traduceri pentru îmbogățirea literaturii bisericești.

Filele protocoalelor, procesele verbale păstrate cu îngrijire în archiva societății sunt o eclatanță dovadă, că membrii și-au făcut datoria pe deplin cu începutul și sfârșitul fiecărui an de activitate.

Societatea literară „Sf. Ioan Gură de Aur“ a fost înainte și în timpul războiului mondial un adevărat refugiu și un izvor de proteste energice, din care fășnea caldă și alintătoare iubirea de neamul românesc oropsit, luptând ca o eroină contra acelor timpuri vitrege și împotriva acelor defăimători cari ne desprețuiau religia și limba, supraveghând ca și o santinelă credincioasă asupra tot ce era românesc.

Fără a mai aminti mulțimea lucrărilor citite în ședințele literare, precum și valoarea acelor, mulțimea de broșuri editate pentru răspândirea literilor sfinte în masele poporului, traduceri din cei mai de seamă autori creștini, o privire asupra activității în anul școlar 1930—31 ar fi îndeajuns.

În cursul acestui an se țin 13 ședințe: 1 de constituire, 2 extraordinare administrative și 10 literare.

Cele 10 ședințe literare constau din: 7 disertații de natură literară, pastorală, istorică, științifică și filozofică; 2 predici; 5 traduceri; 16 recitări; 7 recenzii; 4 puncte de muzică instrumentală; 1 punct de muzică vocală și 2 monoloage.

Programul celor 2 ședințe extraordinare este editarea alor 2 cărți: „Meditații Eucharistice“ după Sf. Ioan Vianney“ și „Adevărul istoric al Genesei“ de Dr. Al. Filipciuc, care se și tipăresc.

Pe lângă aceste mai apar în editura Societății: „Cultul Preasfintei Inimi“ ed. IV. și „Paraclisul Maicii Domnului“ pe note, în coeditare cu Soc. „Preasfintei Inimi“ din Oradea.

Tot în acest an se termină cu organizarea bibliotecii constatatoare din 3825 volume. Se alege și un archivar, căruia i se încredințează actele de valoare ale societății.

Corul societății îmbogățește programul ședințelor festive a „A. S. T. R. U.-lui și al conferințelor apologetice ale A.G.R.U.-lui.

În aceste puține cuvinte s'ar putea rezuma activitatea Soc. lit. „Sf. Ioan Gură de Aur“ a teologilor români uniți din Oradea, care alături de alte societăți culturale lucrează pentru religie și neam.

Incetul cu incetul societatea se ridică spre cul-tul tot mai frumoase, datorită, afară de râvna membri-

lor, și zelului și conducerii înțelepte a Părintelui profesor conducător, care știe deșteptă și îndruma priceperea membrilor spre căi de activitate tot mai rodnice.

— **Congresul diecezan al A.G.R.U.-lui.** Credincios programului enunțat la constituire A.G.R.U. diecezan, îmbrățișând un mare număr de membri, preoți și laici, vrea să arate, ceace de fapt și este: o stâncă de granit în fața tuturor curentelor extreme mascate prin felurite devise. Astfel în ziua de 29 Iunie a. c. cu un deosebit fast și-a ținut congresul anual în localul Cercului Catolic, participând, pe lângă un însemnat număr de membri veniți chiar și din provincie, I. P. S. Lor Dr. Alexandru Nicolescu episcop de Lugoj, Dr. Fiedler episcop rom. cat. de Oradea—Satu-Mare și Dr. Valeriu Traian Frențiu episcop de Oradea.

Congresul se deschide prin adânc simțitele cuvinte ale D-lui președinte Dr. Demetriu Chiș, care își exprimă bucuria, că apelul larsat de A.G.R.U. a fost ascultat, dovadă prezența unui așa frumos număr de membri.

D-l prof. I. Florea secretarul general subst. în lipsa d-lui Dr. Victor German, citește raportul despre activitatea anului 1930-31 a asociațiunii. D sa pornește din aruncarea unei priviri asupra complectelor desorientări, în fața cărora se află expus creștinul de azi. Pentru a-l salva dela o cădere iminentă, precum și întreaga omenire, se impune strângerea rândurilor într'o luptă comună spre o țintă pornită de Sus.

Face istoricul înființării A.G.R.U.-lui, cu neajunsurile greutăților întâmpinate, apoi activitatea Comitetului diecezan. Se înființează A.G.R.U. în 25 parohii, în schimbul cotizațiilor de 100 și 10 Lei de împart membrilor diferite broșuri.

D-l prof. I. Buta citește raportul casierului; cassa se prezintă cu un sold de 16.662 Lei.

O comisie de propuneri compusă din D-nii: Dr. Gelu Egri, Gh. Maior, Dr. Al. Tăutu, Dr. I. Niște, Dr. I. Moldovanu și Dr. I. Hica propune în noul comitet pe D-nii: dr. Demetriu Chiș, ca președinte; Dr. Gelu Egri și Dr. Alex. Aciu, ca vice-președinți; Prof. I. Florea și dr. Gh. Bulgăr, secretari generali; dn-ii Anț. Popoviciu și Fogaș, cassieri. În comitet: D-ra Lucreția Frențiu, Dr. Iacob Niște, Dr. Vasile Meseșan, D-ra Cornelia Erdeli, D-na Elisa Dr. Pavel, Dr. Vasile Oros, Dr. Pop Gh., Dr. V. German, Gh. Mureșan, Dr. Ștefan Mărcuș, Dr. I. Moldovan, Dr. Iuliu Chiș, prof. Aug. Cosma și prof. Ioan Pop.

În comisia de censored: Colonel Frențiu, Dr. I. Hica, D. Marian, Dr. Stanca și Alex. Mureșan. Propunerile se primesc prin aclamații.

D-l Dr. Dem. Chiș, președintele A.G.R.U.-lui, prin vii și mișcătoare cuvinte mulțumește membrilor și adunării pentru încrederea ce i-o arată, îndemnându-i și de aci înainte să muncească și să lupte cu tot ce le va sta în cale pe acest teren religios-cultural. După ce termină D-l Dr. Chiș, D-l Dr. Gelu Egri citește conferința „Apostolatul Laic“, sămănând în sufletele celor adunați un nou îndemn și zel de muncă, subliniind printre altele, că omenirea dela început a fost martoră unor mari și diverse transformări sociale, la cari asistă și azi. Din aceste ea s'a ales mai mult cu un materialism stupid ce anihilează orice idealism. Deasupra acestei meschinării oarbe însă, există divinitatea, mângâierea sufletească spre care trebuie să tindem.

Datorința fiecărui laic, după ce preoțimea veghează la postu-i indestructibil, este ca sub oblăduirea ei să introneze în familie pe Christos și îndrumând omenirea spre adevărata viață creștinească, arătând prin pilde și fapte fiecărui creștin prin ce mijloc poate să-și dobândească mântuirea dela Atotputernicul. — Înainte însă, fiecare va trebui să se transforme și să se formeze pe sine, dezbrăcându-se de haina urii și-a vișului lumesc, și atunci, prin fapte, nu prin vorbe, să se ajungă la ținta și ideea adevărată.

Păr. Dr. Aloisie L. Tăutu, propune adunării, ca congresul viitor al A.G.R.U.-lui să se țină într'un oraș din provincie, — propunerea e primită cu unanimitate!

La reușita programului au contribuit: Corul Teologilor Uniți, Corul Catedralei sub măiastra conducere a prof. compozitor Francisc Hubic, D-l Cornel Torsan, Dș. Ana Varna, canto și Dș. Gabriela Maczalek pian.

Ca încheiere I. P. Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu mulțumește participanților pentru interesul ce-l manifestă față de asociație și cere binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor și activității A.G.R.U.-lui.

— A apărut **Compendiu de Teologie Morală** de Păr. Dr. Al. L. Tăutu, prof. de teologie. Vol. I. *Principiile moralei creștine*. Prețul 200 Lei. — Volumul II. *Poruncile în pregătire*.

— A apărut **Paraclisul Maicii Domnului** pe note, cum se cântă în dieceza din Oradea. Acest paraclis se va cânta în postul sfintei Marii în toate bisericile din dieceză. De aceea On. Preoți sunt rugați a-l comanda la vreme dela Soc. Soc. Sf. Ioan Gură de Aur. — Costă 10 Lei exemplarul. La comenzi mai mari se dă 10% rabat.

— **Misterele sfântului Rozar**. O serie de 15 iconițe reprezentând cele 15 mistere ale Rozarului. Cu text de rugăciuni și meditații — de Păr. Dr. Al. L. Tăutu, O serie 20 Lei. Cel mai potrivit mijloc de-a romaniza și populariza rugăciunea sf.-lui Rozar.

— **Mulțumită publică**. Redacția și administrația »Vestitorului« rostește și pe aceasta cale vii mulțumiri Mon. Domn Ioan Vanca paroh român unit din Cleveland — O., U. S. A. care, cu ocazia vizitei sale în țară, a binevoit a-și răscumpăra abonamentul la foaia noastră cu sumă de 1000 Lei.

— **Imprimările oficiale** pentru dieceza de Oradea se găsesc la Soc. Sf. Ioan Gură de Aur — Oradea.

Anunț.

Se aduce la cunoștința celor interesați cumcă, în Colegiul Serafic român unit din Oradea, Piața Joșia Nr. 16, pe anul viitor școlar 1931-32, se vor primi din nou tineri doritori de a se dedica la o viață mai desăvârșită în ordinul Sfântului Francisc de Assisi de rit orientat. Sub condițiunile de mai jos pot fi primiți:

1. Tineri cu bacalaureat sau diplomă de învățător, cari simt în inima lor vocațiunea la o viață mai desăvârșită.

2. Tineri cari n'au bacalaureat sau diplomă de învățător cu condițiunea ca să frecventeze o școală publică pentru a-și dobândi o diplomă.

3. Condițiunile sunt:

a) cei cu diplomă fiind primiți vor rămânea câțva timp în zisul colegiu, pentru sa superiori să se convingă de vocațiunea tinărului la starea religioasă. Dacă vor fi aflați cu condițiunile cerute vor fi trimiși la noviciat pe timp de un an iar apoi vor studia filosofia și teologia după normele Institutului.

Tipografia și Litografia Românească S. A., Oradea.

În tot timpul aceasta n'au a susținea alte cheltuieli, decât pentru îmbrăcămintea proprie până la sfârșitul anului de noviciat;

b) limerii însă fără diplomă dacă sunt întru l-a clasa secundară vor frecventa școala noastră normală din Oradea pentru a-și dobândi diplomă de învățător; iar dacă au un-le clase secundare vor urma celelalte clase până la complectare. În tot timpul acesta vor susținea cheltuielile claselor respective, iar pentru întreținere în institut vor plăti anual 6000 Lei până la noviciat. Și se vor îngriji de ale îmbrăcămintei. Folosul este că, pe când dobândesc știința dela școala respectivă, dela institut au înlesnire pentru întreținere și primesc o educație mai bună ca aiurea, asigurându-i păstrarea și dezvoltarea vocațiunilor.

Pe lângă actele de școală se cer actele: de botez de naștere și de bună purtare dela parohiul propriu, trimitând actul închis și sigilat, actul medical și declarație părinților, cum se obicinuește pentru candidații dela Seminarile Diecezane.

P. Dr. Dominic Neculăș
director.

HÖNIG FRIDERIC

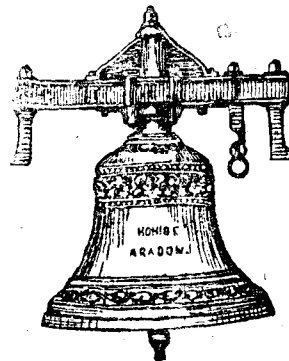
ARAD, SRTADA BARIȚIU 10-21.

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată
la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime din cel mai curat bronz pentru clopote pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată.

Rechizite și scaune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopote. — Condițiuni avantajoase de plată.

A apărut :

Compendiu de teologie morală
vol. I. *Principiile moralei creștine*,
de Păr. Dr. ALOISIE L. TĂUTU,
profesor de teologie.

Volum octav, pe hârtie velină, 320 pagini. Costul porto franc : Lei 200.

Un manual clar, concis și de mare nevoie pentru toți păstorii sufletești. Chiar și mireni mai culți pot să se introducă prin el în concepția morală a creștinismului, Necuprinzând nimic ofenzator, cu puține omiteri, poate fi folosit chiar și de păstorii sufletești ortodocși. S'a tipărit în puține exemplare. — Se află la Seminarul teologic — Oradea — **Societatea Sf. Ioan Gură de Aur**.

AVIZ!! La biblioteca diecezană se află cărți scartate foarte prețioase. Îndeosebi predici multe unguerești, nemțești. Doritorii de-a le avea se pot adresa Păr.-lui Dr. Aloisie L. Tăutu, bibliotecar diecezan: Catalogul acestor cărți se poate vedea la dânsul.

Redactor responsabil: Păr. Aloisie L. Dr. Tăutu

